

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/156/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210505
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5612210505.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Urbanovej a členov senátu JUDr. Yvety Dzugasovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 6C/94/2012-72 zo dňa 28. novembra 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 6C/94/2012-72 zo dňa 28. novembra 2013 vo výroku, ktorým bol návrh zamietnutý a vo výroku o trovách konania potvrdzujúce.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Vo zvyšnej časti zostáva rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 6C/94/2012-72 zo dňa 28. novembra 2013 nedotknutý.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa a vyslovil, že účastníkom náhradu trov konania nepriznáva. Súčasne zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania.

Z dôvodov tohto rozhodnutia vyplýva, že okresný súd v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p. konal a rozhodol na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu navrhovateľa, ktorí mali doručenie na pojednávanie riadne a včas vykázané. V rámci dokazovania sa súd oboznámil s obsahom listín založených v spise, ako aj s obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 8Er/1071/2009, pričom zistil a ustálil nasledovný skutkový a právny stav:

Z obsahu exekučného spisu vyplýva, že Okresný súd Liptovský Mikuláš poverenie nevydal v 15-dňovej zákonnej lehote na vydanie poverenia - žiadosť o udelenie poverenia mu bola doručená dňa 14.12.2009, poverenie bolo vydané dňa 20.01.2010. V predmetnom exekučnom konaní však exekučný súd postupoval v zmysle platnej legislatívy účinnej v čase podania návrhu na žiadosti o vydanie poverenia (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), keď preskúmaval žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a samotný exekučný titul - rozsudok vydaný Stálym rozhodcovským súdom sp. zn. SR 02295/09 dňa 28.09.2009. V štádiu skúmania podmienok pre vydanie poverenia exekučný súd vyzval prípisom zo dňa 07.01.2010 súdneho exekútora, aby predložil zmluvu o úvere č. 5371410 zo dňa 21.05.2008, na ktorú súdny exekútor reagoval písomnou odpoveďou zo dňa 13.01.2010, že oprávnený sa rozhodol nepredkladať

súdom zmluvu o úvere k nahliadnutiu na vykonanie exekúcie, ani v priebehu exekučného konania. Následne po vydaní poverenia dňa 20.01.2010 exekučný súd vyzval Stály rozhodcovský

súd na predloženie kompletného rozhodcovského spisu sp. zn. SR 02295/09. Uznesením č.k. 8Er/1071/2009-16 zo dňa 26.11.2010 exekučný súd exekúciu zastavil a rozhodol, že o trovách exekúcie rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Na základe odvolania oprávneného bolo po príslušných procesných úkonoch toto rozhodnutie predložené Krajskému súdu v Žiline na rozhodnutie o tomto opravnom prostriedku, ktorý uznesením č.k. 3CoE/79/2012-44 zo dňa 24.01.2013 uznesenie okresného súdu potvrdil a návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol. Spis došiel exekučnému súdu 01.02.2013 a na výzvu súdu zo dňa 05.02.2013 sa súdny exekútor vyjadril k vyčísleniu trov exekúcie. Následne dňa 07.03.2013 bolo súdu doručené dovolanie oprávneného a dňa 09.04.2013 bolo okresnému súdu z Krajského súdu v Žiline zaslané odvolanie, ktoré oprávnený podal proti uzneseniu odvolacieho súdu uvedenému vyššie.

Zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 514/2003 Z. z.“) vo svojich ustanoveniach taxatívne vymedzuje podmienky úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody pri ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci: nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

V prerokovávanej veci si navrhovateľ uplatnil náhradu majetkovej škody vo výške 125,00 Eur a nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 605,00 Eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu (v exekučnej veci Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 8Er/1071/2009), ktorý nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní v zákonom stanovenej lehote. Súd I. stupňa konštatoval, že navrhovateľ predovšetkým nepreukázal naplnenie primárneho atribútu zodpovednostného vzťahu, a to nesprávny úradný postup. Zodpovednosť štátu za škodu vzniká tým, že v dôsledku nesprávneho úradného postupu vznikla skutočná škoda, pričom medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody musí byť príčinná súvislosť. K nesprávnemu úradnému postupom malo podľa tvrdenia navrhovateľa dôjsť tak, že exekučný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia po 351 dňoch od doručenia žiadosti. Toto tvrdenie navrhovateľa sa v rámci vykonaného dokazovania ukázalo ako nepravdivé. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia bola exekučnému súdu doručená dňa 14.12.2009, pričom poverenie bolo vydané dňa 20.01.2010. Nesprávnym úradným postupom môže byť akákoľvek činnosť súdu spojená s výkonom právomoci, v súvislosti s ktorou dôjde k porušeniu pravidiel ustanovených právnym poriadkom. Bezpochyby, jedným z takýchto pravidiel sú aj zákonné lehoty na rozhodnutie súdu. Samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty však nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie práva účastníka konania na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Rozhodnutie po zákonnej lehote nemožno vnímať oddelene od ostatných okolností, ktoré objektívne majú vplyv na jej plynutie a významnou mierou sa podieľajú na jej predĺžení. V prejednávanej veci súd prihliadol najmä na povahu procesného úkonu súdu spočívajúceho v rozhodnutí o žiadosti o udelenie poverenia a procesný postup exekučného súdu, ktorý bol nevyhnutný pre rozhodnutie vo veci. V danej veci bola súdu predložená požadovaná zmluva o úvere po uplynutí zákonnej lehoty na rozhodnutie. Navyše, oprávnený odmietol súdu predložiť požadované listiny. Z uvedených dôvodov okresný súd konštatoval, že k predĺženiu zákonom stanovenej lehoty na rozhodnutie došlo aj pričinením navrhovateľa. Rozsah prekročenia zákonnej lehoty na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora je adekvátny všetkým úkonom, ktoré bolo potrebné v predmetnej exekučnej veci vykonať. Nemožno taktiež opomenúť skutočnosť, že navrhovateľ a následne súdny exekútor podávali návrhy na vykonanie exekúcie hromadne. Pokiaľ navrhovateľ postupoval takýmto spôsobom, musel si byť sám vedomý, že objektívne môže nastať situácia, že súd nebude môcť rozhodnúť o všetkých jeho návrhoch v zákonnej lehote. Okresný súd taktiež poukázal na skutočnosť, že zákonodarca reagoval na enormný nárast exekučnej agendy v spotrebiteľských veciach zákonom č. 102/2001 Z. z., ktorý novelizoval ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, na základe ktorého došlo k upusteniu od povinnosti exekučných súdov rozhodovať o žiadostiach súdnych exekútorov o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovských rozsudkov a notárskych zápisníc v uvedenej lehote. Z uvedeného je zrejmé, že postup exekučného súdu v predmetnom konaní nebol ojedinelý, ale objektívne si ho vyžiadala situácia vzniknutá tým, že navrhovateľ doručoval prostredníctvom súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého na slovenské exekučné súdy enormné množstvá návrhov na vykonanie exekúcie. Vzhľadom na podnikateľské praktiky navrhovateľa a zrejmy rozpor jeho konania so spotrebiteľským právom, bolo preto na mieste dôsledne súdom preskúmať každú jednu vec a nie len formalistickým spôsobom udeliť poverenie na vykonanie exekúcie. Navrhovateľ v konaní navyše nepreukázal žiadnym spôsobom ani výšku uplatnenej škody. Navyše, pri škode spôsobenej pri výkone verejnej moci sa uhrádza skutočná škoda, pričom z uplatnených súm vyplýva, že navrhovateľ požaduje akúsi paušálnu

náhradu, čo potvrdzuje aj skutočnosť, že náhrady sú totožné s náhradami v iných konaniach vedených na Okresnom súde Liptovský Mikuláš. Navrhovateľ taktiež neuniesol dôkazné bremeno príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Už len samotná špecifikácia majetkovej škody vylučuje, aby navrhovateľovi v súvislosti s tým, že súd nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia v zákonnej lehote, vznikla škoda tak, ako si ju uplatnil. Navrhovateľ si prakticky voči odporcyni uplatňuje právo z bezprávia, ktoré privodil.

Pri rozhodovaní prvostupňový súd zobral do úvahy najmä skutočnosť, že exekúcia, z ktorej si navrhovateľ odvodzuje svoj nárok v tomto konaní, bola právoplatne zastavená z dôvodu nevykonateľného exekučného titulu. Ak aj čiastkový úkon nebol vykonaný zo strany súdu v zákonom stanovenej lehote, podstatný je finálny výsledok exekúcie, ktorá bola zastavená pre jej nedôvodnosť. Ak je exekučné konanie vedené nedôvodne, nemožno priznať súdnu ochranu za prípadné nedodržanie lehoty na vykonanie konkrétneho čiastkového úkonu. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy, táto v prípade vzniku zodpovednosti štátu patrí poškodenému iba za splnenia podmienok uvedených v § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.. Ak by bol v konaní preukázaný vznik zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup exekučného súdu, je vzhľadom na osobu navrhovateľa, závažnosť vzniknutej ujmy, okolnosť, za ktorých k nej došlo a závažnosť následkov, ktoré mali navrhovateľovi vzniknúť, náhrada nemajetkovej ujmy vylúčená. Okresný súd opätovne zdôraznil, že exekúcia, v nadväznosti na ktorú si navrhovateľ uplatnil svoj návrh v tomto konaní, bola od začiatku nedôvodná a k jej zastaveniu došlo výlučne zavinením navrhovateľa. Z bezprávia, ktoré navodil navrhovateľ pri tvorbe exekučného titulu, nemôže vzniknúť žiadne jeho právo a konanie podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. nemôže slúžiť ako určitá satisfakcia pre účastníka, ktorý nebol v súdnom konaní svojou vinou úspešný. Navyše, navrhovateľ si zvolil súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, vo vzťahu ku ktorému Ústavný súd SR zaujal názor v náleze zo dňa 13.04.2011, sp. zn. III. ÚS 322/2010, podľa ktorého skutočnosť, že bol zamestnancom navrhovateľa, je okolnosťou vylučujúcou ho z vykonávania exekúcie podľa § 30 ods. 1 Exekučného poriadku. Z týchto dôvodov okresný súd vyhodnotil návrh ako nedôvodný aj v časti uplatnenej nemajetkovej ujmy. Návrh je v tejto časti aj v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko v súvislosti s podnikateľskými aktivitami navrhovateľa v oblasti spotrebiteľských úverov bolo na základe viacerých sťažností zo strany Európskej komisie skúmané, či zo strany Slovenskej republiky nedochádza k porušovaniu Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Z uvedených dôvodov okresný súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a odporcovi, ktorý bol v konaní úspešný, ich náhradu nepriznal, keďže tieto si nevyčísľil a z obsahu spisu mu vznik žiadnych trov nevyplýva.

Vo vzťahu k zamietnutiu návrhu navrhovateľa na prerušenie konania okresný súd uviedol, že písomným podaním zo dňa 22.11.2013 požiadal navrhovateľ o zrušenie nariadeného pojednávania a tiež o prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednaním veci. Vzhľadom k tomu, že ide o totožný návrh s rovnakými dôvodmi, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, okresný súd tento opätovný návrh posúdil ako nedôvodný a v rozpore so zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania. Pre úplnosť uviedol, že navrhovateľ opätovne neuniesol dôkazné bremeno tvrdenia, že ním spomínaná sťažnosť, na ktorú sa v návrhu odvoláva, bola doručená Ústavnému súdu SR, čo mu bolo vytýkané aj v rozhodnutí, ktorým súd zamietol jeho prvý návrh na prerušenie konania.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie.

Poukázal na koncepciu spravodlivého súdneho konania zahŕňajúceho právo na kontradiktórne konanie, v rámci ktorého musia mať strany možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim, s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Odvolateľ tiež namietal, že pred vynesení rozhodnutia nebol oboznámený ani s listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu sa nemal možnosť vyjadriť a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. V danej veci podľa navrhovateľa nebolo možné rozhodnúť bez jeho účasti na pojednávaní, keďže trval na osobnej účasti svojho zástupcu na pojednávaní a zároveň riadne a včas požiadal o jeho zrušenie z dôležitého dôvodu (keďže podľa jeho názoru vo veci koná nezákonný sudca) a preto nebol daný dôvod pre postup súdu v konaní podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. Navyše, v situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými

v exekučnom spise, mal súd umožniť navrhovateľovi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom. Pokiaľ vnútroštátny súd dospel (podľa odvolateľa na základe dokazovania, ktorého obsah, rozsah si bez akéhokoľvek dôvodu určil sám) k záveru, že existuje okolnosť brániaca vydať pre navrhovateľa pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu vyjadrili.

Zároveň navrhovateľ poukázal na svoje podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou judikatúrou v iných krajských súdoch v skutkovo a právne totožných veciach. Zároveň je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Navrhovateľ zdôraznil, že podal ústavnú sťažnosť vo veci porušenia jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu.

Navrhovateľ zotrval na tvrdení, že zákonom stanovená lehota na vydanie poverenia v predmetnom exekučnom konaní nebola exekučným súdom dodržaná, čo potvrdzuje aj odôvodnenie napadnutého rozsudku. V dôsledku toho bol v súdnej veci preukázaný navrhovateľom tvrdený nesprávny úradný postup, spočívajúci vo viacerých skutočnostiach, a nielen jednej z nich. Konajúci súd sa mal preto vysporiadať pri rozhodovaní vo veci so všetkými vytyčkanými zložkami nesprávneho úradného postupu.

Odporca zostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal k tomu oprávnený účastník konania (§ 201 veta prvá O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom ust. § 212 ods. 1, 2 písm. b) O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 214 ods. 2 a § 211 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Primárne je zo strany odvolacieho súdu potrebné poukázať na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). V tejto súvislosti je zjavné, že (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní navrhovateľom na súdy), že (hmotno-právne) odvolacie dôvody nekorešpondujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. V odvolaní navrhovateľa niet jedinej zmienky (tobôž protiargumetnácie) vo vzťahu k argumentácii okresného súdu obsiahnutej v napadnutom rozhodnutí, že pri rozhodovaní vo veci Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 8Er/1071/2009, z ktorej si uplatňuje svoj nárok navrhovateľ žalobou v tomto súdnom konaní nedošlo k prietahom v súdnom konaní. Okresný súd založil svoje rozhodnutie na tom skutkovom základe, že v štádiu konania žiadosti o udelenie poverenia nebola síce dodržaná zákonná lehota na vydanie poverenia, čo však nemožno považovať za nesprávny úradný postup, v dôsledku ktorého by navrhovateľovi mala vzniknúť materiálna škoda vo výške 125,00 Eur a nemajetková ujma vo výške 605,00 Eur s poukazom na § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z., a to z dôvodov uvedených vyššie.

Odvolací súd nie je oprávnený preskúmať prvostupňové rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok.

Podstatná časť odvolacích námietok navrhovateľa je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Žiline, ako súd nadriadený, rozhodol uznesením sp. zn. 5NcC/90/2012 zo dňa 31.01.2013, že zákonná sudkyňa Okresného súdu Liptovský Mikuláš JUDr. Iveta Žišková nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 6C/94/2012. Od vydania tohto rozhodnutia, v ktorom nadriadený súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré zákonného sudcu možno považovať za nestranného zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo ku žiadnym novým skutočnostiam majúcim vplyv na nestrannosť zákonného sudcu, preto je argumentácia odvolateľa o konaní vylúčeného sudcu bezpredmetná. Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že aktuálna aplikačná prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný,

profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstupu, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával aj svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, teda dôvod pre jeho vylúčenie.

Je nutné rozlišovať medzi pojmom „súd“ a „sudcovia“ a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Nezodpovedá právnym pomerom priliehavosť názoru o mechanickom vzťahu medzi súdom a sudcami tohto súdu. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len samá táto skutočnosť nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Sudcovia ako reprezentanti verejnej moci by tak a priori stáli vo svetle sponchybujúcom ich profesionálne schopnosti. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranné, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.). Nezávislosť sudcu je nevyhnutné vnímať aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci, celého súdneho systému, aj konkrétneho súdu na ktorom sudca pôsobí. Iba takéto chápanie nezávislosti je predpokladom nestrannosti sudcu, ktorú nesmie nikto ohroziť (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Nc 86/2011 zo dňa 24.11.2011). Sudca je povinný v každej súdnej veci zachovávať vecný a profesionálny prístup, potrebnú dávku odstupu, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu (keď v prejednávanej veci zákonná sudkyňa nekonala a nerozhodovala v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu), nezakladá pomer sudcu k veci, a teda neexistuje dôvod pre vylúčenie zákonnej sudkyne JUDr. Ivety Žiškovéj z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci.

Odvolací súd nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásadu kontradiktórnosti však nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami/ustanoveniami procesného predpisu. Predovšetkým účastník konania realizuje svoje procesné práva v rámci súdneho pojednávania, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, pričom o možnosť ich uplatnenia sa obral sám svojím postupom - bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní. Termín pojednávania (28.11.2013) prvostupňový súd vytýčil dňa 24.10.2013 a navrhovateľovi a jeho právnomu zástupcovi bolo toto predvolanie doručené dňa 30.10.2013. Až dňa 22.11.2013 bol konajúcemu súdu doručený návrh navrhovateľa na „zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestranného súdu a sudcu“, pričom okresný súd sa s návrhom na odročenie vysporiadal zákonom predpísaným spôsobom, keď na pojednávaní uznesením návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol a žiadosti právneho zástupcu navrhovateľa o odročenie pojednávania nevyhovel. Správnym je aj samotné vecné vyhodnotenie uplatneného dôvodu odročenia ako nie dôležitého (§ 119 ods. 1 O.s.p.), a to aj s poukazom na fakt, že predchádzajúce pojednávanie vo veci stanovené na deň 27.06.2013 bolo už odročené práve z dôvodu, že okresný súd rozhodol o procesnom návrhu navrhovateľa na prerušenie konania z totožných dôvodov (podanie zo dňa 20.06.2013), ktorý zamietol a o ktorom Krajský súd v Žiline rozhodol uznesením sp. zn. 10Co/399/2013 zo dňa 11.09.2013. Následne správnym je aj vecné vyhodnotenie uplatneného dôvodu odročenia pojednávania dňa 28.11.2013 ako nie dôležitého, ako to korešponduje s vyššie uvedeným záverom o neopodstatnenosti tvrdení navrhovateľa o konaní „vylúčeného“ sudcu. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. umožňuje súdu konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania. Dôvodom žiadosti navrhovateľa o odročenie pojednávania bola námietka zaujatosti sudkyne, ktorá vec prejednáva, z dôvodu absencie jej nestrannosti. Ak sudkyňa takémuto návrhu na odročenie pojednávania nevyhovela a vec následne prejednávala a rozhodla v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu navrhovateľa, postupovala v plnom súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p., keďže o jej nevylúčení z prejednávania a rozhodovania veci z tých istých dôvodov už bolo právoplatne rozhodnuté nadriadeným súdom. Účasť na pojednávaní súdu je právom, ktoré v prejednávanej veci navrhovateľom a jeho právnym zástupcom nebolo využité. Súčasne v tejto veci neexistoval (iný) dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom, nemôže dôjsť k odňatiu práva účastníka konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania. Ustanovenie § 101 ods. 2 (v spojení s § 119 O.s.p.) umožňuje súdu zväžiť dôvodnosť

návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania. Iné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prietahom v konaní, ktorých (tvrdená) existencia je v konečnom dôsledku základom samotného nároku uplatňovaného navrhovateľom v žalobe.

Písomné vyjadrenie odporcu vo veci samej zo dňa 03.06.2013 bolo odoslané navrhovateľovi súdom na vyjadrenie (§ 114 ods. 2 veta posledná O.s.p.), ktoré prevzal jeho právny zástupca dňa 10.06.2013, čo vyplýva zo spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 6C/104/2012 spisu a úradného záznamu na č.l. 34 spisu. Navrhovateľ mal teda možnosť i dostatočný časový priestor vyjadriť sa k obrane odporcu uvedenej v jeho vyjadrení k žalobe.

Bez akéhokoľvek racionálneho základu sú tvrdenia odvolateľa v tom smere, že súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania, resp. že z odôvodnenia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice v súdnom pojednávaní je mimo rámca akýchkoľvek pochybností zjavné, že dokazovanie bolo vykonané oboznámením listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a podstatným obsahom exekučného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 8Er/1071/2009 - ktorý dôkaz výslovne (na str. 2 spisu) požadoval samotný navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (č. l. 72-78 spisu).

Odvolacie námietky navrhovateľa sa nedotýkajú hmotno-právnych dôvodov, pre ktoré okresný súd návrh navrhovateľa zamietol.

Hmotno-právnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku navrhovateľa bolo nepreukázanie naplnenia atribútov zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom exekučného súdu. Navrhovateľ v danom prípade odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie. Okresný súd vykonaním dokazovaním dospel k záveru, že v súdnej veci nedošlo k prietahom s poukazom na skutkový stav popísaný vyššie. Súd potom nemal za preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nárok navrhovateľa považoval za nedôvodný, a to aj vo vzťahu k nemajetkovej ujme. Akékoľvek ďalšie dokazovanie vo veci by bolo preto nadbytočné.

Navrhovateľ nijako nenapadol uvedené skutkové a právne závery okresného súdu, ktoré boli hmotno-právnym dôvodom zamietnutia návrhu (keď návrh na zmenu súdneho exekútora v konaní nebol vôbec podaný), a preto nie sú predmetom odvolacieho prieskumu.

Na základe konštatovaného odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu účastníkov konania, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p. aj správne a presvedčivo odôvodnil.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania.

Vo zvyšnej časti (odvolaním nenapadnutej), ktorým súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol, zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. Navrhovateľ nebol v odvolacom konaní úspešný, a preto je povinný nahradiť odporcovi trovy, ktoré mu v súvislosti s týmto konaním vznikli. Keďže si odporca náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a z obsahu spisu mu vznik trov tohto odvolacieho konania ani nevyplýva, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.